

det gjælder baade om dem, der have 4000 Rbd. og dem, der kun have 3 til 400 Rbd. Der er vel stor Forskjel; men naar vi sige at vi kunne finde en vis Grændse, hvor den sieblikkelige Xrang ikke spores saa stærkt, at der er Opfordring til at komme til Hjælp, tager man storlig fejl. Der kræves for 3,000 Rbd., at en Embedsmand har en Dannelse og en Maade at leve paa, som han aldeles ikke nu kan tilfredsstille. Det er ham ikke muligt at tilfredsstille disse for hans Stilling nødvendige Fordringer for det samme Beløb som tidligere. Alle almindelige Livsforbrødenheder — først og fremmest, hvad der kræves til at ernæres, klædes og opvarmes — som Embedsmænd med høiere Løn have tilfællede med dem, der have de lavere Lønninger, og som gjælde ikke blot for de enkelte Personer, men ogsaa for dem med Familie, alle disse Forbrødenheder maa de høiere Lønnede Embedsmænd betale med de samme Udgifter, som de lavere Lønnede. Naar man da siger, vi ville hjælpe Embedsmænd med indtil 1,200 Rbd.s Gage, maa man dog spørge, om de, der leve under de samme Prisforhold, men som have mere end 1,200 Rbd., og som man derfor ikke vil yde Noget, om de da ikke ogsaa i ganske overordentlig Grad føle Livens Tryk, om de ikke føle det i den Grad, at det kan medføre Modløshed og tilsidt absolut svækkede Kræfterne? Seg kan henvise rundt omkring os f. Ex. til Soldatembedsmændene, der skulle ubivise en usvigelig og ubestikkelig Nedelighed, og hvor f. Ex. en Soldatkontrollør her i Kjøbenhavn skal leve med Familie, Kone og 4—5 Børn, for en 12—13—1,400 Rbd., hvortil man for 5 Aar siden fastsatte Lønningerne. I Militæretaten have vi Kapitainerne, hvoraf Mellemklassen har 1,500 Rbd., og for det skulle de leve her i Kjøbenhavn, hvor Husleien er stegen saa mange Procent. De tør ikke, for ikke at tabe Tilliden til sig selv, flytte hen i de Huller, som de nu kunne leie for den samme Husleie, hvorfor for 10 Aar siden fik en passende Leilighed. Husleien er i disse Aar bleven 25 til 75 Procent dyrere. Saa er der Klæderne, som dog maaſte ere blevne forholdsvis noget mindre dyre end Føden, Brændselen og Skolelønner for Børnene, kort sagt, Alt er blevet dyrere. Og tror man, at 1,500 Rbd. eller, for at tage den ældste Kapitainsgage, 1,800 Rbd. befrir for Næringsforger? Eller tror man, at en Mand, der er i en saadan Stilling, som jeg her har omtalt, opgiver enhver Fordring til Livet og gaar ind paa at leve som den fattigste Arbejder, uden med Forbitrelse i sit Hjerte mod Staten, der lønner ham saaledes? Tror man, at han kan vedblive at vise en uafbrudt Nidjærhed i at uddanne Andre, tror man, det er ham, der med Glæde tænker paa Kampen for det Fædreland, som lønner ham saaledes? Nei! Friitelsen kan modstaas, og kommer Diebliffet, da Landet er i Nød, saa gaa maaſte en Del Mænd med, som have lidt den dybeste Nød — vi have set det i

1848 — men Mange ere gaaede til Grunde, og endnu flere have tabt den Dygtighed og den Sindets Elasticitet, den Livsro og Livstillid, som skulde gjøre dem til dygtige og brave Officerer. Jeg har valgt Officerklassen, jeg kunde tale om hvilken som helst anden Klasse, jeg kunde tale om den Klasse, hvortil jeg selv hører. Den Mand, der i 10 Aar maa overveie, om han kan kjøbe sig den og den Bog, naar han ikke skal indskrænke sig og ikke kan opvarme et Bærelse for sine Børn eller betale Skoleløn for dem — den, der i 10 Aar har levet under det daglige Tryk af dette Spørgsmaal, vil som oftest give efter og ikke beholde den Kraft, som er fornøden; det er sjældne Naturer, der holde ud. Det er derfor et aldeles forkasteligt Princip at give et Dyrtidsstillæg, som man indskrænker til, hvad man kalder de lavest Lønnede; man sætte dette Lavmaal, hvor man vil, enten man siger det er 800 Rbd. eller 1,000 Rbd. Hvad er der desuden ikke for en Vilkaarlighed i at fastslaa disse 800 Rbd. eller 1,200 Rbd. og sige, at dermed ophører al Xrang? Seg har hørt sige, det er sagt her for saa Dage siden, saaledes have vi gjort det før, vi have givet et Aar Dyrtidslove med lignende Bestemmelser. Ja, saaledes have vi gjort det; men vi hørte, taffet være dog vor egen Fortand, op med at gjøre det, som vi have gjort 2 Gange, og vi have 6—7—8 Gange siden handlet rigtigt. Hvorfor skulle vi da nu gaa tilbage til det, som vi er komne bort fra, hvorfor skulde vi opgive den rigtige Erkjendelse, som vi ere komne til. Det er derfor, vi have stillet Endringsforslag, der baade gaar ud paa at forhøje, hvad der ydes de Laveste, noget, og tillige at lade Noget komme de høiere Lønnede til Gode. Seg skal gjerne indrømme, at det kan ikke gaa absolut; jeg har sagt, Nøden føles stærkere og mere umiddelbart paa de lavere Trin; men den er tilfede over Alt. Det er ganske vist, at den, der har en Løn af 1,200 Rbd., neppe er udsat for at dø af Sult, skjøndt han maa leve meget tarveligt, hvis han bor i Kjøbenhavn og skal have en nogenlunde anstændig Bopæl og har Kone og mange Børn at forsyge, samt et Hensetjyende, som han ikke kan undvære ifølge sin Stilling, han maa sandelig ogsaa spare paa Føden; men der er, som sagt, en mere umiddelbar Xrang paa de lavere Trin, og man maa derfor stærkere hjælpe nedefra. Dette opnaar man ved at sige: i Stedet for at alle Gager skulde forhøjes med samme Procent, saa forhøje vi de laveste Gager og de høiere Gager faae det en Gang bestemte Tillæg, men som beregnet procentvis for dem bliver meget ringe. Den lavest Stillede give vi $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{6}$ til det, han har, og det føles; man maa sige: den, der kan leve af 400 Rbd. og faar 100 Rbd. til, føler det overmaade stærkt. Den, der har 2000 Rbd., skulde altsaa, naar man tog det procentvis, ogsaa have $\frac{1}{4}$, altsaa 500 Rbd. til; men vi give ham kun, hvad der givet paa det sidste Trin, en